

במדינה

(המשך מעמוד 34)

נון המצב הוא לאחרי-יאוש, ולאיש אין פיתרון.

נותר הנושא האחד, המלהיב כל מוסלמי בעולם, המאפשר למוסלמי מים להתאחד כאיש אחד: ירושלים.

ג'יהאד מדיני אי-אפשר היה להעמיד את ירושלים הקדושה במרכז הוועידה, לולא אותו חוק אומלל וחסר-תוכן, שהתקבל בכנס סת בקולות הליכוד המערך, וש-הפך את ירושלים שוב לנושא אקטואלי.

הוועידה החליטה להכריז על "ג'יהאד" האד (מילחמת-קודש) צבאי, מדיני וכלכלי. המילה ג'יהאד עוררה מייד התרגשות רבה בישראל, ור-מנחם בגין מצא בה חומר-דלק מתאים לנאום שהיה צריך לשאת באותו יום.

החלטות קיצוניות! קבעו אמר צעיה-התיקשורת בישראל, בסיפוק רב, היה נדמה שהכל חזר על מקומו, כלפי שהיה לפני קמפיין-ויד, מילבד היעדרותה של מצריים מן הכנס הנכבד.

חזרה לבגדאד, אולם מומחים ויודעי-דבר בעולם לא התרגשו מן הסימטות. הם ידעו כי המצב ה-אמיתי בוועידה היה שונה לגמרי. מאחרי הקלעים בטאייף טרחו רא-שי הוועידה להודיע למדינאים ולי-עיתונאים החשובים כי הג'יהאד אינו מתכוון אלא לאמצעים מדי-ניים וכלכליים — דבר שרוקן את המילה המפוצצת מתוכנה. יתר על כן, המנהיגים גם הבהירו שכונתם אינה אלא להחזרת ירושלים המיוז-רחת, הערבית, ולא העיר היהוד-ית. הם הקפידו להדגיש כי בדבר-רם על שיחזור האדמות הכבושות, הם מתכוונים לגדה המערבית ולי-רצועת-עזה בלבד.

למעשה היו כל ההחלטות מנוס-חות כך שלא תיפגע המיסגרת שנקבעה בוועידת-הפיסגה הערבית בבגדאד, בסוף 1977. זו קבעה לרא-שונה כי המטרה המשותפת של ה-עולם הערבי כולו היא להשיג "שלום צודק ובר-קיום" אשר יכ-לול מדינה פלסטנינית בגדה ובי-רצועה (קרי: לצד ישראל) וזכותם השיבה של הפליטים (קרי: זכותם לבחור בין שיבה ובין קבלת פני-צויים). מאחר שאותה החלטה הת-קבלה ביוזמת סעודיה ואש"ף, שי-שלתו גם בטאייף, היה ברור שלא יתרגו ממנה.

פאהד, ערפאת, חסן. המנצ-חים האמיתיים בטאייף היו המנצ-חים של ועידת-בגדאד. בלטו בניני-הם:

● **המישפתה השליטה** בי-סעודיה, שהופיעה ככוח מרכזי אך מתון, והמסוגלת עתה לנהל הידברות עם הממשלה האמריקאית החדשה על בסיס תוכנית-השלום של בגדאד.

● **יאסר ערפאת**, שנבחר כי-סגן שלישי של נשיא הוועידה. ריי-מום מעמדו של אש"ף — תחת מנ-היגותו המתונה של ערפאת — היה נושא מרכזי בוועידה. משתתפי הוועידה ידעו כי ערפאת הכריז חודש לפני כן על קיום מגעים בין אש"ף ובין גוף ציוני בישראל (ש"ל"י), והעיתוי לא היה מיקרי.

● **חסן ה"ז**, מלך מארוקו, שי-זכה במינוי כמארח של ועידת-הפיסגה הבאה. חסן מכהן כראש ש"ועדת-ירושלים" של העולם ה-מוסלמי (החברים האחרים: ראשי סנגאל ובנגלה-דש), ועל כן היה הוא בעל ההצעות על ירושלים ש-התקבלו בוועידה. ברגע האחרון ניסתה מיסלגת-העבודה הישראלית לפגוע במעמדו של חסן, כשהדליפה כי הוא עמד לקבל לפגישה את שימעון פרס — פגישה שלא היתה ולא נבראה. הדלפה חסרת-אחריות זו עוררה זעם עצום, ולא רק בי-רבאט ובטאייף.

חסן מלך מארוקו הוא המנהיג (המשך בעמוד 44)

של אנשי הגורו בתל-אביב. ה-שניים התיידדו והפכו שותפים לכל-דבר. כאשר התאוששו לבסוף מה-אמונה העיוורת בגורו וחזרו לאו-רחהיים חילוני, החלו השניים, לפי חשד המישטרה, לסחור יחד בחשיש.

פצצת

זמן

לני ה"פושרים" הצעירים הידו בחקירתם כי רכשו בי-שותפות כמות גדולות של סמים, וכי מכרו חשיש לשוטר המוסווה. אך הם טוענים כי לא עסקו סמים לאחריים, אלא השתמשו בחשיש בי-עצמם. על-פי מידע שהגיע למיש-טרה נשפט ערן, בעת שביקר בי-גרמניה, על עבירות סמים, וריצה שם עונש מאסר.

המישטרה בודקת את האפשרות שערן הוא, למעשה, זה שהשפיע על אמנון, וגרר אותו לעסקי ה-סמים. אמנון סיפר לחוקריו כי חלק מהכסף שקיבל מאלקבץ תמו-רת הסמים מסר לחברו, יובל סורי-קיס. שטרות-הכסף אלה סומנו קו-דם לכן על-ידי המישטרה, כאשר נעצר יובל, שאביו מנהל את מיג-רש הכדורגל בקרית-ביאליק. הוא הכחיש כי הכסף הגיע אליו. אולם בחיפוש שנערך על גופו נמצאו השטרות המסומנים.

חברתו של ערן, מרי טולדנו, נעצרה בשל קשריה עימו. לטענת המישטרה היא עישנה חשיש בצור-תא עם שאר החשודים, בעת ש-ערכו מסיבות-סמים. מרי, שהיא יתומה מאב ושעובה לפני שנה את בית אימה, הודתה בשימוש בי-סמים, אך הכחישה כל מעורבות בסחר.

מעצרה הוארך ביומיים בלבד, משום שלגביה אין למישטרה רא-יות המקשרות אותה לעסקי מכי-רת הסמים.

בביתה של הקטינה שנעצרה מצאה המישטרה, בעזרת כלב גישוש, חמש אצבעות חשיש גדר-

החמישי מתחת לביתו של אמנון. הוא מכר לאיש מיחלקת-הסמים כמות חשיש גדולה תמורת 1600 שקל. הפעם השתתף בעיסקה גם חברו של אמנון, ערן פולק בן ה-22 מקיבוץ אילון, המתגורר בחיפה. עתה החליטו כבר הבלשים להגיש מהמארב ועצרו את השניים. מאו-חר יותר נעצרה גם הקטינה יחד עם החייל יובל סורקיס מקרית-חיים, שהוא חברו של אמנון, ומרי טולדנו בת ה-20 מכפר-סבא, ש-היא חברתו של ערן ואף מתגוררת עימו באותה דירה.

כל חמשת העצורים הובאו לבית המישפט בחשד שהיוו כולם כנו-ר פייה אחת, שעסקה בסחר בסמים מסוכנים. מעצדם של ארבעה הוא-רך בשיבעה ימים, ואילו מרי טו-לדנו שוחררה אחרי מעצר בן 48 שעות בלבד.

לטענת המישטרה עסקו החשו-ר דים, שהם כולם בני-טובים, במימ-כר סמים במשך תקופה של חודש עד חודשיים. לפי החשד שימשה הקטינה בלדרית ("פושרית"), ש-סיפקה סמים לחבריה ללימודים בי-בית-הספר אורט. המישטרה חוק-רת גם אם מכרו סמים לתלמידי בתי-ספר נוספים באיזור הצפון. החוקרים הבחינו בעובדה שכל החשודים, מלבד הקטינה, היו חב-רים בקהיליית חסידי הגורו מהרי-שי בישראל. אולם בדיקה מהירה

הפושרים הצעירים

חשודה טולדנו
רק השתמתי — לא מכרת

רשי מישטרת חיפה קפאו על תחנת-סמים, שלפי החשד נוהי-לה על-ידי צעירים בני-טובים. אר-לם הם לא תיארו לעצמם עד כמה צעירים הם סוחרי הסמים, עד ש-לא ראו במו עיניהם נערה בת 17, המשתתפת בעיסקה מכירת חשיש. המישטרה עלתה על התחנה בי-עיקבות מידע מודיעיני, שלפיו מוכרים צעירים מקרית-ביאליק סמים לתלמידי תיכון ובני-נוער מהסביבה. בשל הרגישות הרבה לעבירות סמים בקרב בני-הנוער, פיקח מפקד מישטרת מרחב חיפה, תת-ניצב אברהם תורג'מן, אישית על החקירה. כדי לאמת את המידע ולהשיג ראיות נגד החשודים, הח-ליט תורג'מן להסמין להם מלכודת. רס"ר אבי אלקבץ ממיחלקת הסמים בחיפה התחזה כצרכן סמים ויצר קשר עם אמנון בוויסיון בן תה לכיס מעילה.

חסידי הגורו

מהרישי

א חרי משא ומתן עם אלקבץ ביקש אמנון מידידתו את ה-ס ומסר אותו לידי הבלש המוס-

הבלשים

נדהמו כשהבינו

שסוחרי הסמים

הם קטינים

ה-21, מקרית ביאליק, שעליו נודע למישטרה כי הוא מנהל את תחנת-הסמים מתחת לביתו. ביום הראשון בשבוע שעבר הגיע אלקבץ למקום מיפגש שקבע עם אמנון בסמוך לביתו. אחרי שרכש את אמנון, רכש אלקבץ מאמנון גם כמות של 20 גרם חשיש, תמורת 200 שקל. בשל גילם הצעיר של הסוחרים והצרכנים כאחד, הוחלט לבצע עור קנייה אחת בלי-כד ולסמים את הפרשה. אולם אנשי מיחלקת-הסמים לא ידעו איזו הפת-עה מצפה להם.

ביום השלישי נפגש אלקבץ בש-נית עם אמנון, שוב בסמוך לביתו. עוד קודם לכן נסגר האיזור על-ידי בלשים. אמנון הופיע בלוויית נערה שנראתה כקטינה. מאוחר יותר התברר לבלשים שאמנם היא בת 17. תלמידת בית-הספר התיכון אורט בקרית-ביאליק.

לנגד עיניו של אלקבץ הושטו רים המסתתרים מסביב הוציא אמי-נון ממקום מחבוא בחצר-ביתו סו-ליית-חשיש. הוא עלה עימה לביתו, שבקומה השלישית, ויצא למיר-

ראשי-רשת בן-סימון
סמים לתלמידים

לות. לטענתה, היא החזיקה את הסם לשימושה העצמי. לחוקריה גילתה כי היא מעשנת חשיש מגיל 12.

בחקירתה סיפרה ה"פושרית" ה-קטנה כי קיבלה את הסמים מאמי-נון, וכי עישנה יחד עימו חשיש. אך גם היא מכחישה שהייתה מעו-רבת בעיסקות סמים, מלבד זו ש-במהלכה נתפסה.

בשל העובדה שבפרשה מעורבים בני-נוער, טיפלה בה המישטרה בי-אופן מיוחד. יכולנו להמשיך לצ-בור הוכחות ולעצור את החשודים כעבור זמן, סיפר תת-ניצב תורג-מן, אך רצינו למנוע מבני-נוער להמשיך להשתמש בסמים. לכן ביצענו את המעצרים במהירות ה-מירבית. התייחסנו לפרשה כאל פצצת-זמן, שיש לפרק אותה לפני שתתפוצץ.

העלתה כי אין לכך כל קשר לסחר בסמים. לחוקרים התברר שאמנון הצטרף לפני חצי שנה למועדון של הגורו בקרית-חיים, בעת שהיה עדיין בשירות חובה בצה"ל. השפ-עת הגורו עליו הייתה עצומה. בי-מארגט בקרית-חיים, צפו במת-רחש מבלי שיוכלו לשכנע את בנם לחזור בו. אחרי-כך נסע חסיד המה-רישי לאירופה, שם השתתף בכי-נוס של בני הכת מכל העולם, בי-ניצוחו של הגורו בעצמו.

אך ערן הכיר אמנון בקומונה לשיאם הגיעו הדברים כאשר אמ-נון הפסיק את שירותו הצבאי, אחר-כך ירד שוב לחצר ונראה מחד יור חלק מהחשיש למחבוא. את ה-זיתרה מסר לקטינה וזו הכניסה אר-תה לכיס מעילה.

שוטר אלקבץ
הקטינה הדהימה

וזה, תמורת 800 שקל. בעיקבות גילויה של הנערה, הסוחרת בס-מים, הוחלט לדחות את המעצר, כדי לברר מי עוד מעורב בי-מעשה. במיפגש שלישי, שהתקיים ביום